

Cuprins

Luna și bateriile	5
Puii de găină	17
Douăzeci și două de stele.....	30
La cules de ciuperci – partea întâi	42
La cules de ciuperci – partea a doua	55
Anul nou	69
Karma	82
Sărbătoarea florilor de cireș – partea întâi	95
Sărbătoarea florilor de cireș – partea a doua....	107
Marele pot	120
Tunet de primăvară.....	133
Pe insulă – partea întâi	145
Pe insulă – partea a doua	157
Plaja dezvelită de reflux – vis	170
Greierul	183
În parc	195
Servieta lui sensei	207

HIROMI KAWAKAMI

Vreme ciudată la Tokio

Traducere din limba japoneză
și note de Diana-Elena Tihan

POLIROM
2020

Cu un aer indiferent, scobeam cu bețișoarele porția mea de *sashimi* din pește zburător. Satoru se uita cu un ochi critic cum îmi măcelăream singură peștele. Păcat de *sashimi*. Dar nu era vina mea. N-ar fi trebuit să se minuneze întruna „Daaa?”.

O vreme, am continuat să mă joc cu peștele zburător. Satoru se întorsese la placa lui de tocat pentru a pregăti comanda altui client. Capul peștelui sticlea pe farfurie. Avea niște ochi limpezi, larg deschiși. După ce m-am plictisit să îl tot zgândăresc, l-am apucat cu bețișoarele și l-am înmuiat în sos de soia cu ghimbir. Avea o carne fermă, cu un gust ușor aparte. Am băut niște sake rece din pahar, aruncând o privire de jur-împrejurul meu. Pe tablă era scris cu creta meniul zilei. Scrumbie mărunțită. Pește zburător. Cartofi noi. Bob. Fâșii de carne de porc fiartă. Sunt sigură că sensei ar fi comandat mai întâi scrumbie și bob.

— Apropo de domnul profesor, data trecută a venit aici împreună cu o femeie frumoasă, nu-i așa? i s-a adresat lui Satoru un bărbat gras, așezat pe locul de lângă mine.

Satoru abia dacă a ridicat ochii de la tocător și, fără să-i răspundă, a strigat în spate:

— Adu-mi un platou albastru!

De lângă chiuveta din spate s-a aratat un tânăr.

— Oh! a exclamat grasul de adineauri, iar Satoru i l-a prezentat pe tânăr:

— El e nou aici.

Tânărul a înclinat capul și a spus:

— Încântat de cunoștință.

— Parcă seamănă puțin cu dumneavoastră, a zis clientul, iar Satoru a încuviințat.

— E nepotul meu, a spus el și tânărul și-a înclinat din nou capul.

Satoru s-a apucat să aranjeze *sashimi*-ul pe platoul adus de tânărul său ajutor. Grasul l-a urmărit o vreme cu privirea pe nepot, în timp ce acesta se ducea înapoi în spate, apoi s-a concentrat asupra gustărilor din propria farfurie.

Imediat ce grasul a plecat, ceilalți clienți au cerut și ei nota, astfel că bistroul s-a golit dintr-odată. Din spate se auzea cum tânărul deschide sau închide robinetul. Satoru a scos din frigider un recipient mic și i-a mutat conținutul pe două farfurioare. Mi-a așezat în față una dintre ele.

— O rețetă făcută de soția mea. Încearcă, te rog, a zis el și a luat direct cu mâna, de pe cealaltă farfurioară, o bucată din „rețeta pregătită de soție”, înfulecând-o dintr-odată.

„Rețeta” era o pastă gelificată de ighame. Avea un gust mai intens decât varianta lui Satoru și se simțea mai mult ardei iute în ea.

— E foarte bună, am zis eu.

Satoru a încuviințat, cu o mină plină de seriozitate, și a mai înfulecat o bucată. Apoi a dat drumul radioului de pe etajeră. Tocmai se terminase un meci de baseball și urmau știrile. Reclamele se succedau întruna: de la automobile și malluri la orez instant cu ceai verde.

— Sensei a venit des pe aici în ultima vreme? l-am întrebat eu pe Satoru cu un glas pe cât am putut de nonșalant.

— Păi..., a încuviințat el vag.

— Domnul de adineauri parcă zicca că a trecut împreună cu o femeie frumoasă.

De această dată, mi-am căutat o voce de client obișnuit, care se bucură să mai bârfească puțin. Nu sunt întru totul convinsă că mi-a și reușit.

— Așa o fi fost, nu-mi aduc bine aminte, a răspuns Satoru, cu privirea atîntită în jos.

— Hmmm, am murmurat eu. Hmmm, așa, carevasăzică.

După aceea, nici eu, nici Satoru n-am mai zis nimic. La radio se difuza opinia unui reporter despre un ucigaș care făcuse mai multe victime într-o anumită prefectură.

— Ce fel de om poate face așa ceva? a zis Satoru.

— Se apropie sfârșitul lumii, i-am răspuns eu.

El a ascultat cu atenție reportajul, pentru ca în cele din urmă să spună:

— Încă de acum o mie de ani omenirea a tot crezut că se apropie sfârșitul lumii.

Din spate răzbătea chicotitul molcom al tănărului. Râdea de spusele lui Satoru sau din cu totul alt motiv – nu știu –, dar cert este că l-am auzit rîzînd pe înfundate preț de câteva clipe.

— Nota, te rog, l-am rugat eu pe Satoru, iar el a scos un creion și a făcut socoteala pe o bucată de hârtie.

— Mulțumesc frumos, l-am auzit spunînd în spatele meu, în timp ce dădeam la o parte perdeaua de la intrare, primind în obraji adierea rece a serii.

Am închis în urmă ușa de lemn zgribulindu-mă de frig. În aer se simțea o mireasmă umedă de ploaie. Un strop m-a atins pe cap. Am iuțit pasul spre casă.

A plouat câteva zile la rând. Frunzele căpătaseră dintr-odată o culoare vie și, cînt vedeam cu ochii de la fereastra mea, totul era de un verde luxuriant. În fața blocului era un pîlc de ulmi tineri, care creșteau unul lângă altul. Frunzișul

lor strălucea verde în bătaia ploii. Marți am primit un telefon de la Kojima.

— Nu vrei să ieșim la un film? m-a întrebat el.

— Sigur, am răspuns eu, dar la capătul celălalt al firului am auzit un oftat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am ceva emoții. Parcă sunt iarăși la liceu, a zis el. Când i-am dat prima dată întâlnire unei fete, mi-am scris dinainte conversația, ca pe un scenariu.

Eu l-am întrebat dacă scrisese scenariul și pentru conversația noastră, iar el a răspuns „Nu”, pe un ton serios.

— Dar să știi că m-am gândit să scriu.

A rămas să ne întâlnim duminică, în Yurakucho. Kojima părea un tip clasic. După ce ieșim de la film, putem să mâncăm ceva împreună, îmi propusese el. Sunt sigură că se gândea la un restaurant scump din Ginza¹, cu specific occidental. Un loc renumit, cu tradiție îndelungată, cu mâncare bună și feluri deosebite, precum tocăniță de limbă sau crochete cu brânză.

Sâmbătă după-amiază am ieșit în oraș, cu gândul să mă tund puțin pentru întâlnirea cu Kojima. Să fi fost din cauza ploii, nu știu, dar era mai puțină lume decât de obicei. Așa că m-am mai plimbat puțin pe strada cu magazine, tot rotind umbrela pe umăr. Câți ani să fi fost de când locuiam în acest cartier? După ce plecasem din casa părintească, locuisem o vreme în altă

1. Situat în centrul capitalei nipone, cartierul Ginza este considerat cel mai scump și mai elegant din Tokio, fiind sediul multor magazine și restaurante renumite și exclusiviste.

parte, dar la fel cum se întoarce somonul în apele de băstina, tot așa m-am întors și eu, la un moment dat, să locuiesc în cartierul copilăriei mele.

— Tsukiko! m-am auzit strigată și când m-am întors să văd cine era, l-am văzut pe sensei.

Purta niște cizme de cauciuc negre, lungi și o haină de ploaie încinsă impecabil cu o curea.

— Nu ne-am mai văzut de mult.

— Da, am răspuns eu. Nu ne-am mai văzut de mult.

— Ai plecat mai devreme de la sărbătoarea florilor de cireș, nu-i așa?

— Da, am spus eu pentru a doua oară. Dar după aceea m-am întors, am adăugat încet.

— Eu am dus-o pe domnișoara Ishino la bistroul lui Satoru.

Pesemne că nu mă auzise când spuseseam că după aceea m-am întors.

— Da? Ați fost împreună? Foarte frumos, am răspuns cu posomorâtă.

Oare de ce ori de câte ori vorbesc cu sensei ba mă posomorâsc, ba mă enervez, ba mă cuprinde o melancolie dătătoare de lacrimi? Și nici măcar nu sunt genul care să-și arate sentimentele pe față.

— Domnișoara Ishino este o persoană foarte charismatică. Chiar și cu Satoru s-a înțeles bine din prima clipă.

„Asta pentru că Satoru lucrează în domeniul vânzărilor și e datoria lui să se înțeleagă bine cu clienții”, am vrut cu să zic, dar mi-am înghițit vorbele. Astfel de cuvinte ar fi putut lăsa impresia că eram geloasă pe domnișoara Ishino, nu-i așa? Dar nu era cazul. Nu era deloc cazul.

Sensei a început să meargă ținându-și drept în sus umbrela bărbătească. Pașii săi trădau

încrederea că aveam să-l urmez fără nici un cuvânt. Însă eu, în loc să-l urmez, am rămas pe loc, neclintită. Sensei a mai mers o vreme singur, fără să întoarcă privirea.

— Ei, a zis sensei molcom într-un târziu, când și-a dat seama că nu veneam după el. Ce-i cu tine, Tsukiko?

— Nu-i nimic. Sunt în drum spre coafor. Măine am o întâlnire, nu m-am putut abține să adaug.

— O întâlnire? Cu un bărbat? m-a întrebat sensei, vădit interesat.

— Exact.

— Da?

Sensei s-a întors lângă mine. Mă privea scrutător, drept în ochi.

— Ce fel de persoană e?

— Ce contează?

— Ai dreptate.

Sensei și-a înclinat umbrela. De pe spițe au început să picure stropi de ploaie. Sensei s-a udat puțin pe umeri.

— Tsukiko, m-a strigat el cu o voce deosebit de gravă, țintuindu-mă cu privirea.

— Po-poftim?

— Tsukiko, a repetat sensei.

— Da.

— Hai să mergem la o sală de jocuri mecanice *pachinko*.

Vocea lui sensei devenea din ce în ce mai gravă.

— Acum? am întrebat eu, iar el a încuviințat solemn din cap.

„Să mergem chiar acum, neîntârziat. Dacă nu mergem acum la *pachinko*, o să vină sfârșitul lumii” – asta părea să transmită tonul lui. Strânsă cu ușa, am răspuns „da”: